

En del av mitt liv.....

Jag är en lesbisk kvinna mitt i livet, som är trygg med min identitet, men så har det inte alltid varit.

Jag väljer att här berätta om hur min identitet som lesbisk har växt fram.

Jag föddes i början av 1960-talet som barn nummer två av tre i en lärarfamilj.

Jag kommer inte ihåg att vi någon gång under min uppväxt pratade om homosexualitet, ja, inte sexualitet överhuvudtaget. Eftersom jag är av naturen nyfiken, lånade jag böcker på bokbussen eller fyndade bland de lärarhandledningar mina föräldrar hade undanstoppade i lådor i förråden. Överallt möttes jag av beskrivningar av relationer och sex mellan tjejer och killar. Jag har ingen aning om hur gammal jag var när jag fick reda på att det finns homosexuella. I min omgivning fanns det i alla fall inga förebilder.

Jag var nog någonstans mellan 16 och 18 när jag började fundera över mig själv och homosexualitet. Den stora frågan var: Hur vet man om man är homosexuell?

Inte så att jag trodde att jag tillhörde den kategorin människor, men frågan fanns där. Att vara homosexuell var ju mycket avvikande och det varken kunde eller ville jag vara. Att vara homosexuell var ju onormalt och jag var ju jättenormal! Jag funderade också mycket över att jag aldrig blev förälskad. Alla andra verkade ju bli det både nu och då, men jag tänkte att min tid kommer väl....

När det pratades mellan tjejerna i klassen på högstadiet vem man var kär i brukade jag alltid hitta på att jag var kär i någon populär kille.

När jag var 17-18 år blev jag så äntligen förälskad i en kille. Vi träffades på läger och hade mycket kul ihop. Jag tror inte han nånsin förstod att jag var kär i honom. Jag var alltför blyg och visste inte hur jag skulle uttrycka mina känslor. Jag hade under många år övat mig i att inte visa alltför mycket utåt av det jag kände. Jag hade dessutom en mycket romantisk syn på att det var killen som skulle ta första steget.

På kärleksfronten var det stiltje när jag var i åldern runt tjugo. Dvs så här i efterhand kan jag se att jag faktiskt var förälskad vid ett par tillfällen, men jag erkände det inte för mig själv. Det ena var en amerikansk tjej jag träffade på tågfluff ute i Europa. Hon var fem-sex år äldre än jag och jag tyckte hon var söt, gullig och rar. Och det var så kul när hon kom och hälsade på mig några dagar i Sverige. Jag sa till mig själv att jag tyckte om henne som en syster. Jag hade aldrig några sexuella känslor för henne, så vitt jag minns.

Den andra jag blev ordentligt förälskad i var en femtonårig tjej som jag var ledare för på ett läger. Även här intalade jag mig att jag tyckte lika mycket om henne som en syster. Hon var den lillasyster jag aldrig haft osv. Vi umgicks mycket under lägret och hade väldigt roligt tillsammans. När lägret var slut var jag ledsen och vi höll kontakten via brev. Det blev många brev med tiden!

Vi har fortfarande kontakt och jag vet inte om hon förstått hur förälskad jag var i henne. Att vi skulle ha kunnat bli tillsammans var helt uteslutet. Jag var så pass mycket äldre och dessutom var jag ledare på lägret och bara det i sig skulle ha varit ett stort fel och att utnyttja situationen och dessutom var jag ju inte homosexuell!

Jag hade ett kortare förhållande med en man när jag var 23. Äntligen! Men som sagt höll det bara ett kortare tag. Jag kände mig hopplöst ratad när han gjorde slut och jag kände mig bränd för kärleksrelationer för flera år framåt.

Det dröjde nog till jag var omkring 25 år innan jag för mig själv, kunde tänka tanken att jag kanske var bisexuell. Att vara bisexuell kändes inte lika avvikande som att vara homosexuell. Och jag kunde ju inte bortse från att jag varit förälskad i både män (i alla fall ett par) och kvinnor. Om jag nu eventuellt var bisexuell var ju det ingen katastrof, för då kunde jag ju välja bort den del av mig som attraherades av kvinnor. Och om jag valde män så var jag ju normal(?!)

Att jag kunde säga till mig själv i yttersta hemlighet, att jag nog var bisexuell, berodde på att jag återigen blev förälskad i en yngre tjej. Den här gången kunde jag inte blunda för, att det var just förälskad jag var. Jag önskade intensivt att hon skulle komma till ungdomsgrupperna jag ledde. Jag tyckte det var mycket roligare, när hon var med. Men vilket dilemma det var!! Jag var mycket äldre och dessutom ledare. Jag bar kärleken inom mig och vågade inte visa något utåt. Det hade varit tjänstefel, moraliskt fel, alla fel jag alls kunde tänka.....

Åren gick och jag blev alltmer desperat i mitt letande efter livskamrat (läs: man). Jag svarade på kontaktannonser i flera olika omgångar. Men det stämde inte. Vi träffades över middag eller liknande en gång, pratade i telefon ett par gånger till, men allt rann ut i sanden. Det fanns helt enkelt inget intresse!

Jag skyllde det hela på att jag träffade fel män, att jag träffade för få män, att min arbetsplats var kvinnodominerad etc

Mellan det att jag var 23 och 35 hade jag inga förhållanden alls. Jag brottades fortfarande med frågan om hur man vet om man är homosexuell eller inte.

Jag var återigen förälskad på avstånd i en man och vi umgicks en del. Senare kom det fram att han var bög.

Jag kände mig som ett hopplöst fall. Jag trodde inte jag var kapabel att ha en nära relation.

Och min erfarenhet av män var, att de jag betraktade som hopplösa fall, fullständigt omöjliga att ha att göra med, var de som föll för mig. Och jag fick uppleva vid åtminstone ett par tillfällen hur män uppvaktade mig mot min vilja; skickade blommor och ringde. Det var urjobbigt!

Vid 35 års ålder gick jag en folkhögskolekurs och jag blev förälskad i en av de anställda, en kvinna, på skolan. Jag blev besviken på mig själv. Jag kunde inte bortse från att jag var förälskad och jag som hade hoppats att jag hade vuxit ifrån den bisexuella delen av mig. Jag hade ju inte varit förälskad i en kvinna på så länge. Jag ville inte vara bi/homosexuell. Och jag hade bestämt mig för att inte bry mig om den del av mig som attraherades av kvinnor. Jag ville ha tag i en man, bilda familj och skaffa barn. Den biologiska klockan tickade högt! Jag beslöt att det återigen var dags att prova med kontaktannonser. Och den här gången blev jag tillsammans med en ett par år äldre man. Vi bodde långt ifrån varandra och mycket av kontakten skedde per telefon. Jag var glad över att jag äntligen var tillsammans med någon och att jag ”hade hittat nån”.

Det höll inte länge! Bara ca fyra månader. Vi var helt enkelt alltför olika och det kändes bra att det tog slut.

Men.....

Jag hade lärt mig att jag kunde ha en nära relation.

Skam den som ger sig, tänkte jag och provade åter kontaktannonser. Jag hade telefonkontakt med en man och vi hade många bra samtal. Vid denna tidpunkt gick jag folkhögskollärlinjen och var ute på långpraktik.

På en av linjerna där jag undervisade gick det en kvinna, som var ett par år yngre än jag. Hon var jättetrevlig och vi umgicks en hel del. Jag fick på ett tidigt stadium reda på att hon var lesbisk och gift med en annan kvinna. Det var lite oroande, att vi umgicks så mycket. Och jag trivdes väldigt bra med henne. Det dröjde inte länge innan jag insåg att jag var förälskad – i henne.

Jag var ofta förvirrad. När vi spelade badminton eller volleyboll kunde jag upptäcka att vi egentligen höll på att flirta. Det var så mysigt att promenera om kvällarna och prata om ditt och datt. Och vi drack många koppar te tillsammans. Jag var helt förvirrad av mina känslor och av att hon visade sig intresserad. Hon var ju faktiskt gift! Och det skulle aldrig falla mig in att gå emellan ett par!

Den inre striden jag utkämpade var svår. Jag ville ju ha en karl. Jag ville inte vara intresserad och kär i en kvinna.

Vid ett av våra nattliga samtal kom det fram att hon låg i skilsmässa och att hon och hennes fru inte var tillsammans längre. Puh, vilken ångest det skapade. Nu fanns det ju inga hinder på den fronten.

Inte förrän jag satt i bilen på väg till en dejt med mannen jag pratat så mycket i telefon med gick det upp för mig, att jag egentligen inte alls ville träffa honom. Jag ville vara med henne, kvinnan!

Jag minns inte mycket av dejten. Vi åt och pratade och hela tiden fanns en röst inom mig som sa, att jag inte ville vara där. Det var fel person jag hade dejt med!

Efter en vecka med mycket funderande, då jag var inne på universitetet och hade lektioner och folkhögskoleeleverna hade sportlov, stod det helt klart för mig att det kanske var dags nu. Dags att bejaka den del av mig som jag så kraftfullt försökt förneka. Dags att bejaka att jag var kär i en kvinna. Dags att kanske bli tillsammans med en kvinna, om hon ville. Jag kunde inte längre blunda för att jag gång på gång blev förälskad i kvinnor, medan män lämnade mig relativt oberörd.

Återigen tog jag min tillflykt till böckerna. Jag lånade böcker på biblioteket och läste om lesbiska och deras erfarenheter. Wow, här kunde jag ju känna igen mig! Det var fler som hade samma erfarenheter som jag!

Tillbaka på folkhögskolan träffades vi, kvinnan och jag, redan första kvällen. Vi pratade mycket och drack te (förstås) och det var ett kärt återseende. När vi så skulle skiljas för kvällen, skulle vi ge varandra en godnattkram.

Den blev låååång!!

Vi blev tillsammans den kvällen! Vilken fantastisk känsla det var att vara så förälskad och att få leva ut den kärleken och att den var besvarad! Det går inte att i ord beskriva hur starkt det var. Och det är den kvinnan jag nu är gift med!

Vi har varit tillsammans i snart 6 år och gifta i snart två år.

Vilken lättnad att erkänna för mig själv att jag är lesbisk. Vilken känsla av att ha kommit hem! Jag har aldrig ångrat det steget jag tog den kvällen. Jag har heller aldrig tvekat om jag skulle vara öppet homosexuell eller inte. Valet var enkelt! Jag vill inte smyga, ljuga eller låtsas. Jag lever med en kvinna. Det är bara så enkelt.